

UZASADNIENIE

Powód W. T. wniósł w dniu 18 sierpnia 2016r. przeciwko P. Ż. powództwo o zapłatę kwoty 559,78 zł z odsetkami od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty oraz o zasądzenie na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że w dniu 29 lipca 2016r. żona powoda D. T. odebrała pisma od komornika sądowego z G. T. Ż., który egzekwował od niej należność w sprawie KM 130/16 z wniosku P. Ż. w kwocie 359,13 zł tytułem należności głównej. Komornik sądowy T. Ż. naliczył opłatę egzekucyjną w kwocie 340,86 zł. P. Ż. był komornikiem sądowym w sprawie egzekucyjnej z wniosku wierzyciela Miasta Ś. o zapłatę kwoty 88,27 zł, kosztów procesu 67,50 zł i kosztów nadania klauzuli wykonalności 66 zł w sprawie KM 575/15. Żona powoda należność tą spłaciła dobrowolnie w dniu 16 grudnia 2015r. bezpośrednio w kasie komornika sądowego P. Ż. w wysokości 300 zł, gdzie doliczono jej do zapłaty odsetki 5,03 zł oraz wydatki w kwocie 135,15 zł. Postanowienie wydane przez komornika P. Ż. w dniu 21 grudnia 2015r. o zakończeniu egzekucji KM 575/15, w której obciążona została żona powoda dodatkowymi kosztami 359,13 zł doręczone zostało nieskutecznie na adres w Ś. ul. (...) i mimo tego komornik stwierdził prawomocność swojego postanowienia oraz skierował na jego podstawie we własnym imieniu jako wierzyciel egzekucję kwoty 359,13 zł do komornika sądowego w G. wskazując mu do egzekucji również niewłaściwy adres w Ś. ul. (...). Powód wyjaśnił, że od dnia 14 marca 2011r. posiada z żoną rozdzielność majątkową. Od 2011r. powód mieszka wspólnie z żoną w Ś. przy ul. (...) i pod tym adresem żona powoda jest zameldowana na stałe, tak jak i powód. Żona powoda nie posiada zdolności kredytowej, jej wynagrodzenie z tytułu umowy o pracę nie przekracza 2.000 zł miesięcznie i ciężar zaciągniętego w dniu 27 maja 2011r. kredytu hipotecznego spoczywa na powodzie i jest spłacany z wynagrodzenia powoda. Podał, że posiada konto osobiste (...) w (...) S.A. Oddział w Ś. o nr (...), na które wpływa wynagrodzenie za pracę. Z konta tego zasila każdego miesiąca konto techniczne utworzone w (...) Banku S.A. z przeznaczeniem na spłatę kredytu hipotecznego, którego rata miesięczna wynosi 2.134,22 zł. Od 2011r. powód dokonywał nadpłat na koncie technicznym i w dniu 13 lipca 2016r. miał zgromadzoną kwotę 10.335,28 zł. Konto techniczne nr (...) utworzone zostało w 2011r. w związku z umową kredytową i jest to wspólne konto małżonków, jednakże na to konto żona powoda nie wpłacała żadnych środków. Jedyнным dochodem żony powoda jest jej wynagrodzenie za pracę, które wpłacane jest na inne konto osobiste również w (...) Banku S.A. Oddział w Ś. o nr (...) i to konto założone jest na oboje małżonków. W lipcu 2016r. konto techniczne nr (...), na którym znajdowały się wyłącznie środki pochodzące z wynagrodzenia powoda, zostało zajęte przez komornika sądowego T. Ż. z G. na poczet egzekucji KM 130/16. Z konta tego wyegzekwowano kwotę 559,78 zł. D. T. złożyła skargę na czynność komornika P. Ż. z dnia 21 grudnia 2015r. z chwilą otrzymania informacji o egzekucji. Natomiast powód złożył powództwo o zwolnienie rachunku bankowego spod zajęcia zarejestrowane pod sygn. akt I C 876/16 w Sądzie Rejonowym w Ś., jednakże w dniu 11 sierpnia 2016r. został poinformowany przez (...) Bank S.A. o tym, że kwotę 559,78 zł wyegzekwowano w dniu 01 sierpnia 2016r. W związku z tym domaga się od P. Ż. zwrotu kwoty 359,13 zł i 200,65 zł zapłaconych ze środków powoda kosztów egzekucyjnych, bowiem nie może prowadzić już powództwa w trybie art. 841 kpc, skoro komornik sądowy T. Ż. zakończył postępowanie egzekucyjne.

Pozwany P. Ż. wniósł o oddalenie powództwa w całości i o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu swojego stanowiska zarzucił powodowi brak zdolności procesowej w przedmiocie kwestionowania zasadności wszczęcia postępowania egzekucyjnego KM 130/16 prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w G. T. Ż. oraz brak zdolności procesowej powoda w przedmiocie kwestionowania prawomocności postanowienia o kosztach z dnia 21 grudnia 2015r. wydanego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Ś. P. Ż. w postępowaniu KM 575/15 będącego podstawą wszczęcia postępowania egzekucyjnego KM 130/16. Zarzucił też niewykazanie przez powoda szkody powstałej w jego majątku oraz nie wykazanie przez powoda własności środków zdeponowanych na rachunku bankowym, z którego nastąpiła realizacja zajęcia.

Pozwany zaznaczył, że postępowanie egzekucyjne prowadzone było przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Ś. tylko przeciwko dłużniczce D. T., a we wniosku egzekucyjnym wierzyciel wskazał adres dłużniczki przy

ul. (...) w Ś.. Postępowanie egzekucyjne zostało zakończone w dniu 21 grudnia 2015r. Jednocześnie w postanowieniu kończącym postępowanie komornik ustalił koszty postępowania egzekucyjnego w sprawie sygn. KM 575/15. Według pozwanego, kwestionowanie zasadności wysokości kosztów postępowania, jak i prawomocności postanowienia może nastąpić jedynie na podstawie art. 767 § 1 kpc w drodze skargi na czynność komornika przez strony postępowania egzekucyjnego. Powód W. T. nie jest uprawniony do kwestionowania zasadności i prawomocności ustalenia kosztów postępowania egzekucyjnego KM 575/15, gdyż nie był stroną niniejszego postępowania, jak i postępowania egzekucyjnego KM 130/16. Bezzasadna jest podniesiona przez powoda argumentacja co do nieprawidłowości doręczeń z uwagi na przedłożone potwierdzenie zameldowania na pobyt stały D. T. pod adresem ul. (...) la, (...)-(...) Ś., gdyż zgodnie z art. 135 kpc doręczenia dokonuje się w miejscu zamieszkania adresata, zaś pojęcie zameldowania będące czynnością z zakresu prawa administracyjnego nie jest tożsame z miejscem zamieszkania, tj. miejscem w którym osoba przebywa z zamiarem stałego pobytu zgodnie z art. 25 kc. Nie doręczenie więc postanowienia o kosztach na adres zameldowania nie powoduje bezskuteczności doręczenia.

Według pozwanego, powód nie wykazał również szkody powstałej w jego majątku. Przedstawił jedynie wyciągi z rachunku bankowego w (...) Bank S.A., (...) S.A., umowę o rozdzielnosci majątkowej z dnia 14 marca 2011r, umowę o pracę D. T. i za pomocą tych dokumentów próbuje wykazać, iż na rachunku bankowym w (...) Bank S.A., z którego zrealizowano zajęcie wierzytelności, nie znajdowały się inne kwoty ponad środki stanowiące własność powoda. Zdaniem pozwanego, powód być może świadomie nie przedstawił umowy rachunku bankowego, której treść determinuje egzekucję z rachunku bankowego, jak również umowa ta stanowiłaby dowód na posiadanie lub współposiadanie przez powoda konkretnego rachunku bankowego. W konsekwencji nie sposób ustalić, czy egzekucja z wierzytelności z rachunku bankowego przebiegała w myśl art. 891⁽¹⁾ kpc (przez zajęcie wierzytelności z rachunku wspólnego), czy w myśl 891⁽²⁾ kpc (przez zajęcie rachunku wspólnego małżonków). W przypadku, gdy małżonkowie pozostają we wspólnosci majątkowej należy stosować art. 891⁽²⁾ kpc, na co wskazuje treść § 2, która nawiązuje do art. 41 § 2 i § 3 k.r.o. W przypadku jednak pozostawania małżonków w rozdzielnosci majątkowej, egzekucja mająca na celu zaspokojenie długu jednego z nich powinna przebiegać według reguł określonych w art. 891⁽¹⁾ kpc. Pozwany jedynie przypuszcza, że z uwagi na zawartą umowę rozdzielnosci majątkowej bank realizujący zajęcie wierzytelności postąpił zgodnie z dyspozycją art. 891⁽¹⁾ kpc i zrealizował zajęcie z udziału dłużnika w rachunku bankowym. Podkreślił, iż o sposobie prowadzenia egzekucji z rachunku bankowego decydujące znaczenie ma umowa rachunku bankowego, a nie zawarta między małżonkami umowa majątkowa. W wypadku, gdy dłużnik nie przedstawił umowy określającej udział w rachunku wspólnym lub umowa nie określa takiego udziału domniemywa się, że udziały są równe. Ponadto wyciągi z rachunku bankowego przedstawione przez powoda nie są dokumentami prywatnymi, gdyż nie są podpisane, nie mogą więc stanowić dowodu w sprawie w myśl art. 245 kpc. Wyciągi te nie mogą stanowić dowodu na posiadanie lub współposiadanie przez powoda rachunków bankowych, jak i nie dowodzą prawa powoda do zdeponowanych na rachunku środków. Powód przedstawił jedynie wybrane wyciągi z rachunków bankowych. Z wyciągu(...) znajdującego się na karcie 60 akt postępowania KM 575/15 widnieje saldo początkowe 9.421,58 zł, powód w żaden sposób nie wykazuje swojego prawa własności do zgromadzonych na rachunku środków pieniężnych.

Powód w piśmie procesowym z dnia 21 listopada 2016r. wyjaśnił, że powództwo wytoczone jest przeciwko wierzycielowi P. Ż. egzekwującemu swoje należności w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym przez komornika sądowego T. Ż. z G. w sprawie KM 130/16. Wynika to z tego, że pozwany P. Ż. zdefiniował się sarn jako wierzyciel, składając stosowny wniosek o przeprowadzenie tej egzekucji. Żaden inny wierzyciel w egzekucji prowadzonej przez komornika sądowego z G. o nr KM 130/16 nie występuje. Zarzucił pozwanemu, że był wierzycielem nieuprawnionym. Jeżeli przyjąć, że komornik sądowy może występować w innym postępowaniu egzekucyjnym jako wierzyciel dochodzący swojego wynagrodzenia ustalonego w innym postępowaniu, to podlega zasadzie kontradiktoryjności i wytaczać można przeciwko niemu powództwa przewidziane kpc. Według powoda, przysługują jemu w niniejszym procesie zarzuty przysługujące pierwotnemu zobowiązanemu, jak i osobiste, dlatego powód w postępowaniu sądowym może kwestionować dokument stanowiący podstawę egzekucji KM 130/16 skierowanej przeciwko dłużnikowi D. T., gdyż korzysta z uprawnienia skorzystania z zarzutów jej przysługujących. Egzekucja ta została wszczęta na podstawie nie doręczonego, a więc nieprawomocnego postanowienia z dnia 21 grudnia 2015r. wydanego w sprawie KM 575/15.

Zaprzeczył, aby to postanowienie uprawomocniło się dnia 28 stycznia 2016r. Dłużnik pierwotny D. T. złożyła skargę na tę czynność. Wyjaśnił, że w pozwie wskazał dokumenty - wyciągi bankowe, z których wynika, że za okres od kwietnia do lipca 2016r. wszystkie środki wpływające na konto techniczne objęte egzekucją były wynagrodzeniem powoda za prace wpłacanym z (...) S.A. N koniec podał, że powództwo dotyczy zwrotu wyegzekwowanej kwoty przez nieuprawnionego wierzyciela od niedłużnika.

Na rozprawie pełnomocnik powoda wyjaśnił, że konstrukcja pozwu specjalnie została tak ułożona, że pozwanym jest nie organ egzekucyjny, tylko osoba fizyczna P. Ż.. Wyjaśnił, że powództwo wytoczone zostało w trybie zwykłym, bowiem w sytuacji zakończenia postępowania egzekucyjnego powództwo w trybie art. 841 kpc było już bezprzedmiotowe.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

D. T. i powód W. T. pozostają małżeństwem od dnia 30 marca 1985r. Umową w formie aktu notarialnego w dniu 14 marca 2011r. ustanowili rozdzielną majątek nabytego przez oboje lub jednego z nich, za wyjątkiem majątku nabytego bezpłatnie, gdy spadkodawca lub darczyńca, inaczej postanowią.

(dowód: umowa o rozdzielną majątkową z 14.03.2011r.- k. 21)

Gmina Miasto Ś. złożyła do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Ś. P. Ż. wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego przeciwko D. T. dotyczącego świadczenia pieniężnego, które zarejestrowane zostało pod sygn. KM 575/15. Wierzyciel wniósł o prowadzenie egzekucji z – między innymi – rachunków bankowych dłużniczki. Komornik wezwał dłużniczkę do wskazania mienia, z którego ma prowadzić postępowanie egzekucyjne, w tym do wskazania banku, w którym posiada rachunek bankowy, a także wskazanie dokładnych numerów tych rachunków. Komornik pouczył, że w przypadku nie złożenia wyjaśnień, podejmować będzie kolejne czynności egzekucyjne na koszt dłużniczki.

Dłużniczka nie udzieliła odpowiedzi na pismo. Komornik ustalił w systemie komputerowym (...), że dłużniczka posiada rachunek bankowy w (...) Banku S.A., bez określenia numeru tego rachunku. Na tej podstawie wysłał do powyższego Banku zawiadomienie o zajęciu rachunku bankowego i zakazie wypłat, nie wskazując numeru rachunku. Wskazał Bankowi, że zajęciu nie podlegają wpływy z tytułu pracy.

W dniu 16 grudnia 2015r. w Kancelarii (...) stawiła się D. T. i oświadczyła, że nie ma innych dochodów poza wynagrodzeniem za pracą oraz, że posiada rachunek w (...) Banku S.A. Również nie wskazała numeru swojego rachunku. Wskazała aktualny adres – Ś. ul. (...) oraz podała, że posiada z mężem rozdzielną majątkową i rachunek w (...) Banku S.A. należącym także do męża, z którego ściągana jest co miesiąc rata kredytu. Zobowiązała się dokonać spłaty tego samego jeszcze dnia części zadłużenia, a reszty w dniu 11 stycznia 2016r. oraz donieść umowę o rozdzielną majątkową i umowę rachunku bankowego w (...) Banku S.A.

Dłużniczka nie złożyła jednak do akt egzekucyjnych ani umowy o rozdzielną majątkową z mężem, ani umowy rachunku bankowego w (...) Bank S.A. Dokonała części deklarowanej spłaty zadłużenia i Komornik zawiadomił (...) Bank S.A. o umorzeniu egzekucji z rachunku bankowego.

Postanowieniem z dnia 21 grudnia 2015r. Komornik zakończył postępowanie egzekucyjne w sprawie wobec wyegzekwowania na rzecz wierzyciela należności pieniężnej i zapłacenia kosztów postępowania do kwoty 184,20 zł. Pozostały nie pokryte koszty w kwocie 359,13 zł, do uiszczenia których w terminie 7 dni wezwał dłużniczkę, pod rygorem wyegzekwowania tej kwoty. Wysłane do dłużniczki postanowienie z wezwaniem do zapłaty – na adres w Ś. ul. (...) - zostało zwrócone jako nie podjęte w terminie.

W dniu 22 stycznia 2016r. do Kancelarii (...) zatelefonowała dłużniczka, która oświadczyła, że w dniu 25 stycznia 2016r. stawi się w Kancelarii i zapłaci koszty egzekucyjne. Dłużniczka nie zapłaciła kosztów egzekucyjnych ani nie stawiła się w Kancelarii.

Pismem z dnia 21 kwietnia 2016r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Ś. P. Ż. wysłał do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w G.T. Ż. wniosek egzekucyjny obejmujący koszty postępowania egzekucyjnego nie zapłacone przez D. T. wraz z postanowieniem z dnia 21 grudnia 2015r., którego stwierdził prawomocność dnia 28 stycznia 2016r. Sprawa zarejestrowana została pod sygn. KM 130/16.

Komornik Sądowy T. Ż. ustalił w systemie komputerowym (...), iż dłużniczka posiada rachunek bankowy w (...) Bank S.A., lecz jego numer nie został wskazany. Pismem z dnia 05 lipca 2016r. Komornik zawiadomił ten Bank o zajęciu rachunku bankowego i zakazie wypłat.

W dniu 25 lipca 2016r. w Kancelarii (...) w G. stawił się dłużniczka i wskazała swój adres korespondencyjny w Ś. ul. (...). Została zobowiązana również do określenia numerów posiadanych rachunków bankowych.

W dniu 02 sierpnia 2016r. Komornik w G. zakończył postępowanie egzekucyjne w sprawie z uwagi na całkowitą spłatę świadczenia objętego tytułem wykonawczym. Spłata nastąpiła w wyniku zajęcia rachunku bankowego na kwotę 559,78 zł, z czego 359,13 zł to należność główna, reszta – wydatki wierzyciela i opłaty. Do zapłaty pozostała kwota 22,30 zł tytułem kosztów.

(dowód: dokumenty w aktach KM 575/15 i KM 130/16)

D. T. wniosła do Sądu Rejonowego w Ś.skargę na czynność Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Ś.P. Ż. w postaci postanowienia z dnia 21 grudnia 2015r. w sprawie KM 575/15, żądając uchylecia postanowienia i umorzenia egzekucji oraz kontroli kosztów egzekucyjnych poprzez ich zmianę na prawidłowe. Skarga została odrzucona wobec nie uzupełnienia jej braków formalnych, a sprawa została w Sądzie zarejestrowana pod sygn. I Co 510/16.

(bezsporne)

(...) Bank S.A. zawiadomił męża dłużniczki – W. T. o zajęciu rachunku bankowego dłużniczki, którego powód jest współwłaścicielem, przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Ś.T. Ż. w sprawie KM 130/16.

(dowód: pismo Banku do powoda z 11.07.2016r. – k. 5, odpowiedź Banku - k. 35

876/16)

(...) Banku S.A. prowadzony jest rachunek oszczędnościowo – rozliczeniowy (...)nr (...) na rzecz W. T. i D. T..

Powód i jego żona posiadają drugi wspólny rachunek nr (...), na który wpływa wynagrodzenie żony powoda.

Powód posiada tylko własne konto w Banku (...) S.A. nr (...).

(dowód: wyciąg z rachunku – k. 7,9, historia rachunku – k. 8,13-14,16,

zaświadczenie Banku – k. 15 w aktach I C 876/16,

wyciąg z rachunku – k. 27, 29, historia rysunku – k. 28, 31-33)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się bezzasadne.

Powód nie udowodnił w niniejszym procesie, aby pozwany był zobowiązany do zapłaty na rzecz powoda kwoty w jakiegokolwiek wysokości. Wskazać należy, że powód będąc reprezentowanym przez profesjonalnego pełnomocnika, nie określił podstawy prawnej swojego żądania. Nie określił, czy dochodzi zapłaty odszkodowania, świadczenia nienależnego, czy też w inny sposób określonego roszczenia. Wskazał jedynie na rozprawie, że pozwanym jest osoba

fizyczna P. Ż., nie zaś organ egzekucyjny jakim jest komornik sądowy, bowiem P. Ż. występował jako wierzyciel dochodząc zapłaty swoich kosztów postępowania.

Powód W. T. upatruje swojego uszczerbku majątkowego doznanego w wyniku dokonanego przez pozwanego wszczęcia postępowania egzekucyjnego przed Komornikiem Sądowym przy Sądzie Rejonowym w G.T. Ż. w sprawie KM 130/16 celem zaspokojenia kosztów egzekucyjnych powstałych w sprawie KM 575/15 prowadzonej przez pozwanego jako komornika. Czyniąc zarzuty pozwanemu powód nie zgadza się w zasadzie z tym, że zaspokojenie tych kosztów nastąpiło z rachunku bankowego, na który dokonywane są wpłaty wyłącznie z wynagrodzenia powoda, zaś powód i jego żona mają rozdzielność majątkową.

To na powodzie, jako dochodzącym zapłaty, zgodnie z art. 6 kc ciążył obowiązek wykazania powstania szkody w jego majątku, rozmiaru doznanej szkody, związku przyczynowego pomiędzy dochodzoną kwotą a wielkością ewentualnej szkody. Stosownie bowiem do art. 361 § 1 kc zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Z powyższego wynika, iż nałożenie obowiązku naprawienia szkody uzależnione jest od zaistnienia przesłanek, którymi są: 1) zdarzenie, z którym na określonych zasadach normy prawne wiążą obowiązek naprawienia szkody przez dłużnika; 2) szkoda; 3) związek przyczynowy, pozwalający ustalić, że zdarzenie jest przyczyną szkody.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Ś.P. Ż. był uprawniony do egzekwowania samodzielnego kosztów egzekucyjnych, po zaspokojeniu wierzyciela Gminy Miasto Ś. w postępowaniu KM 575/15. Komornik jest bowiem wierzycielem w zakresie ustalonych kosztów postępowania egzekucyjnego. Po wydaniu w tym przedmiocie postanowienia, po jego uprawomocnieniu się podlega ono wykonaniu w drodze egzekucji bez zapatrywania w klauzulę wykonalności, co wynika z art. 770¹ kpc. Komornik z chwilą wejścia w życie ustawy z dnia 18 września 2001r. o zmianie ustawy o komornikach sądowych i egzekucji (Dz.U. Nr 130, poz. 1452) jest wprawdzie funkcjonariuszem publicznym, jednakże takim któremu powierzono wykonywanie funkcji publicznych na własny rachunek, a więc stał się organem o złożonej strukturze, w tym samodzielnym i samofinansującym się. Sąd podziela w tym zakresie stanowisko pozwanego, iż powodowi nie przysługuje uprawnienie do skutecznego kwestionowania zasadności wszczęcia postępowania egzekucyjnego KM 130/16 przed Komornikiem Sądowym T. Ż.. Powód nie był uczestnikiem postępowania egzekucyjnego KM 130/16 ani wcześniejszego KM 575/15 i co do zasady samo wszczęcie postępowania nie narusza żadnych praw powoda.

Powód kwestionował również podstawę wszczęcia tego postępowania, czyli postanowienie z dnia 21 grudnia 2015r. wydane przez Komornika Sądowego P. Ż. w tym sensie, że po pierwsze – w dacie wszczęcia egzekucji KM 130/16 postanowienie to nie było prawomocne, a po drugie – wysokość kosztów była nieuzasadniona. I tutaj również Sąd zgadza się z pozwanym, że powód nie może kwestionować treści postanowienia z dnia 21 grudnia 2015r., a więc wysokości kosztów, jak i prawomocności tego postanowienia. Przyczyny są takie same jak wyżej – powód nie był uczestnikiem żadnego z obu postępowań egzekucyjnych i postępowania te nie naruszały praw powoda.

Kwestionować wszczęcie postępowania KM 130/16 i wysokość kosztów egzekucyjnych z postanowienia z dnia 21 grudnia 2015r. mogła wyłącznie dłużniczka D. T., która złożyła wprawdzie skargę na czynność Komornika Sądowego P. Ż. w postaci przedmiotowego postanowienia z dnia 21 grudnia 2015r., lecz ostatecznie braków formalnych skargi nie uzupełniła, która podlegała odrzuceniu. W konsekwencji oznacza to, że dłużniczka D. T. nie zakwestionowała zasadności obciążenia jej kosztami egzekucyjnymi, jak i wszczęcia egzekucji tych kosztów, zgadzając się z tymi czynnościami Komornika. Skoro dłużniczka zaakceptowała taki stan, to tym bardziej osoba trzecia, czyli powód, czynności tych kwestionować nie może. Powód nie wskazał podstawy prawnej, z której wywodzi twierdzenie, iż w tym zakresie przysługują jemu zarzuty, które przysługiwały dłużniczce. Takie twierdzenia są o tyle nieuzasadnione, że skoro sama dłużniczka zrezygnowała z ich podnoszenia, to tym bardziej powód w niniejszym procesie.

Rację ma powód, iż postanowienie z dnia 21 grudnia 2015r. w chwili wszczęcia na jego podstawie postępowania KM 130/16 było jeszcze nieprawomocne, bowiem zostało doręczone nie adres, pod którym dłużniczka nie zamieszkiwała. Taka adnotacja widniała już na pierwszej przesyłce dokonanej przez Komornika, iż adresatka wyprowadziła się. Nawet

z notatki sporządzonej na okoliczność stawienia się dłużniczki w Kancelarii wynika, że podała wówczas swój aktualny adres do korespondencji, a mimo tego doręczenia były dokonywane na nieaktualny adres. Jednakże ta okoliczność dotyka bezpośrednio w swoich skutkach samej dłużniczki, nie zaś również powoda.

Interes powoda zostałby naruszony dopiero wówczas, gdyby okazało się, że Komornik skierował egzekucję do prawa należnego powodowi. Powód nie wykazał w niniejszym procesie, aby egzekucja z rachunku bankowego prowadzona była niewłaściwie. Podkreślić należy, co umknęło w ogóle uwadze powoda, że Komornik w sprawie KM 575/15, jak i w KM 130/16 wysłał zawiadomienie o zajęciu rachunku bankowego do (...) Banku S.A. bez wskazania numeru konkretnego rachunku, który ma być zajęty. To Bank sam zdecydował, który rachunek może i powinien być zajęty. Komornicy posiadali informację, iż dłużniczka D. T. posiada rachunek w (...) Banku S.A. Nie wiedzieli natomiast, ile ma rachunków i o jakich numerach. Realizacja zajęcia dokonana została przez Bank i to Bank ustalił numer rachunku i dokonał wyboru konkretnego rachunku, z którego dokonane zostało potrącenie. Zawiadomienie o zajęciu jest skuteczne także w wypadku nie wskazania numeru rachunku.

Należy zauważyć, że w toku całego postępowania egzekucyjnego KM 575/15 i KM 130/16 dłużniczka nie złożyła Komornikowi umowy o rozdzielnosci majątkowej z powodem, mimo iż poinformowała, że taką umowa zawarta została i mimo zobowiązania Komornika. Komornik nie mógł więc dokonać weryfikacji prawdziwości twierdzeń dłużniczki w tym zakresie. Tak samo dłużniczka nie złożyła Komornikowi umowy rachunku bankowego, pomimo zobowiązania przy pierwszej wizycie dłużniczki w Kancelarii Komornika. Tym samym, Komornik nie posiadał wiedzy, aby istniały jakiegokolwiek przeszkody do realizacji zajęcia rachunku bankowego. Również w niniejszym procesie także powód takiej umowy rachunku (lub umów) nie przedłożył. To treść umowy zawartej z bankiem decyduje, jak określone zostały udziały współwłaścicieli rachunku. Jest to istotne o tyle, że zgodnie z art. 891¹ § 1 kpc (w brzmieniu obowiązującym w dacie wszczęcia obu egzekucji), na podstawie tytułu wykonawczego wystawionego przeciwko dłużnikowi można zająć wierzytelność z rachunku wspólnego prowadzonego dla dłużnika i osób trzecich. Dalsze czynności egzekucyjne prowadzone będą do przypadającego dłużnikowi udziału w rachunku wspólnym stosownie do treści umowy regulującej prowadzenie rachunku, którą dłużnik obowiązany jest przedłożyć komornikowi w terminie tygodnia od daty zajęcia. (...) Jeżeli umowa nie określa udziału w rachunku wspólnym, albo gdy dłużnik nie przedłoży umowy, domniemywa się, że udziały są równe. Po ustaleniu udziału dłużnika zwalnia się pozostałe udziały od egzekucji. Oznacza to, że skoro dłużniczka D. T. nie przedstawiła Komornikowi umowy rachunku, należało domniemywać, że udziały powoda i dłużniczki na rachunku są równe i można dokonać zajęcia w ramach udziału dłużniczki. Tak też zapewne postąpił Bank zajmując udział dłużniczki. Sądowi i pozwanemu nie jest znana również okoliczność, kiedy umowa rachunku bankowego została zawarta – przed zawarciem umowy o rozdzielnosci majątkowej, czy też po. MA to znaczenie o tyle, że jeżeli umowa rachunku zawarta została później, to zastosowanie będzie miał powyższy art. 891¹ § 1 kpc traktujący małżonków jak osoby trzecie posiadające na rachunku określone udziały.

Jeżeli natomiast umowa o rozdzielnosci majątkowej zostałaby zawarta później, zastosowanie miałby art. 891² kpc, zgodnie z którym na podstawie tytułu wykonawczego wystawionego przeciwko dłużnikowi pozostającemu w związku małżeńskim można prowadzić egzekucję z rachunku wspólnego dłużnika i jego małżonka. Przepis ten nie wyłącza możliwości obrony małżonka dłużnika w drodze powództwa o zwolnienie od egzekucji, jeżeli na rachunku wspólnym małżonków zgromadzono środki, które nie wchodzi do majątku osobistego dłużnika, albo też środki, które nie pochodzą z pobranego przez dłużnika wynagrodzenia za pracę, dochodów uzyskanych przez dłużnika z innej działalności zarobkowej, jak również z korzyści uzyskanych z jego praw autorskich i praw pokrewnych, praw własności przemysłowej oraz innych praw twórcy.

Jeżeli by roszczenie powoda rozpatrywać w oparciu o odpowiedzialność odszkodowawczą z czynów niedozwolonych (art. 415 -417 kc), to powód nie wykazał ani szkody (nie wykazał bowiem, że zaspokojenie kosztów egzekucyjnych nastąpiło z jego udziału w rachunku bankowym, z jego majątku), ani winy pozwanego (to Bank realizował zajęcie z konkretnego rachunku i to dłużniczka nie dostarczyła Komornikom - wbrew obowiązkowi - dokumentów potrzebnych do prawidłowej realizacji egzekucji z rachunku bankowego – umów rachunku i umowy o rozdzielnosci majątkowej).

Tym samym, nie ma też związku przyczynowo-skutkowego pomiędzy dokonaniem zajęciem a wypłatą środków z rachunku.

Roszczenie powoda nie stanowi bezpodstawnego wzbogacenia z art. 405 kc, bowiem powód nie wykazał, aby Komornik Sądowy P. Ż. otrzymał zaspokojenie swoich kosztów egzekucyjnych kosztem powoda, czyli ze środków finansowych powoda, a nadto istniała podstawa prawna do dochodzenia zapłaty tych kosztów w postaci postanowienia z dnia 21 grudnia 2015r., które w wyniku braku skutecznego zaskarżenia przez dłużniczkę, uprawomocniło się. Zgodnie z art. 405 kc, kto bez podstawy prawnej uzyskał korzyść majątkową kosztem innej osoby, obowiązany jest do wydania korzyści w naturze, a gdyby to nie było możliwe, do zwrotu jej wartości.

Nie będą miały zastosowania w niniejszej sprawie przepisy o świadczeniu nienależnym z art. 410 kc, bowiem świadczenie jest nienależne, jeżeli ten, kto je spełnił, nie był w ogóle zobowiązany lub nie był zobowiązany względem osoby, której świadczył, albo jeżeli podstawa świadczenia odpadła lub zamierzony cel świadczenia nie został osiągnięty, albo jeżeli czynność prawna zobowiązująca do świadczenia była nieważna i nie stała się ważna po spełnieniu świadczenia. Według akt egzekucyjnych i postępowania dowodowego z tej sprawy, świadczenie spełniła dłużniczka. Tak też określił przekazane środki Komornikowi Bank. Dłużniczka była natomiast zobowiązana pokryć koszty egzekucyjne, skoro ich skutecznie nie zaskarżyła.

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie również i z tej przyczyny, że powód pozwał osobę fizyczną P. Ż., nie zaś organ egzekucyjny Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Ś.P. Ż.. Należność z tytułu kosztów egzekucyjnych jest należnością organu egzekucyjnego, nie zaś prywatną pozwanego. We wniosku egzekucyjnym w sprawie KM 130/16 figuruje Komornik Sądowy P. Ż. jako wszczynający postępowanie, nie zaś osoba prywatna. Już tylko ta okoliczność mogłaby stanowić samodzielną podstawę do oddalenia powództwa.

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił na podstawie nie kwestionowanych przez strony dokumentów. Powód i pozwany zostali wezwani na termin rozprawy, pod rygorem pominięcia dowodu z przesłuchania, lecz żaden z nich nie stawiał się, a nadto w stosunku do powoda jego pełnomocnik cofnął wniosek o jego przesłuchanie, zatem postępowanie dowodowe opierało się wyłącznie na dowodach z dokumentów. Rozbieżności pomiędzy stronami dotyczyły nie samych faktów wynikających z tych dokumentów, lecz ich oceny, której samodzielnie dokonał Sąd.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

Powód przegrał proces i zgodnie z zasadą odpowiedzialności za jego wynik wyrażoną w treści art. 98 § 1 i 2 kpc powinien zwrócić pozwanemu poniesione przez niego koszty procesu, jednakże pozwany nie wykazał, aby takie koszty poniósł, stąd też Sąd nie zawarł w wyroku rozstrzygnięcia o kosztach.

(...)

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

4. (...)

5. (...)

(...)

(...)